

Partner van een expat... doet het wat met je leven?

De familie van Lucy in Italië.

Lucy Del'haye vertrok vijftien jaar geleden met haar man en twee kleine kinderen naar Qatar. Later verhuisden ze naar Italië om daarna weer te stranden in Qatar. Nu woont Lucy alweer een tijdje in het pittoreske leper, waar ze zich, zoals ze zelf zegt, soms een 'vreemde luis' in eigen land voelt.

Tekst Hilde Debackere

—Je had zelf een mooie carrière opgebouwd toen jullie avontuur als expats begon. Hoe makkelijk was het voor jou om je job en alles wat daarbij hoorde, op te geven?

“Dat ging niet vanzelf. Maar ik had het als jonge werkende moeder ontzettend druk met alle bordjes in de lucht te houden. Het zou alleen maar drukker worden want er was een tweede kindje op komst. Dus ik vertrok naar Qatar met de intentie om eindelijk wat meer moeder te kunnen zijn. Oorspronkelijk was het verblijf maar voor drie jaar, ik denk dat die beperking in de tijd me hielp om mijn carrièreplannen tijdelijk op te bergen. Maar drie jaar werden er twaalf.”

—Wat was voor jou het allerbelangrijkste in het begin?

“Het eerste jaar was het jaar van de ‘ontmoetingen’. Er moest plots veel minder en nieuwe mensen kruisen mijn pad. Dat laatste was enorm belangrijk. Mijn Nederlandse buurvrouw zei op een dag: “Lucy, laat het even waaien.” En ze liet me de buurt ontdekken. Wij woonden bijna in de woestijn en ik wilde me niet eenzaam voelen. Dus ging ik in op heel veel uitnodigingen, waardoor ik het gevoel kreeg dat mijn leven geen structuur had, iets wat ik net heel hard nodig had op dat moment. Stilaan kon ik zelf oordelen waar ik wilde bijhoren en waar niet. Een rijk sociaal netwerk uitbouwen en voldoende routine, zijn trouwens in al mijn jaren in het buitenland de rode draad geweest. Uiteindelijk vond ik dat bij de school van de kinderen. Wij leefden in een Noorse gemeenschap met een Noors schooltje dat bijna volledig steunde op vrijwilligerswerk. Na een tijdje sprak ik Noors, deed ik de boekhouding van de kleuterschool en gaf ik zelfs Franse les. Ik vond het zo belangrijk om zinvol bezig te zijn en ook om een aantal vaardigheden verder te kunnen ontwikkelen.”

—Zinvol bezig blijven, is dat voldoende om je ego te sussen?

“Mijn ego moest helemaal niet gesust worden. Ik kreeg zeker geen identiteitscrisis omdat ik geen

carrière meer aan het uitbouwen was. Integendeel, ik heb ons vertrek naar het buitenland altijd als een verrijking gezien en vooral als een geschenk aan mijn kinderen. Ik wilde er voor hen zijn en ten volle mijn rol als moeder kunnen spelen.”

—Na Qatar verplaatste het avontuur zich naar Italië. Was dat herbeginnen van nul?

“De start in Italië was bijzonder moeilijk. Niemand zat er te wachten op nieuwe expats, zoals dat in Qatar het geval was. Ik was ook vastbesloten om te werken in Italië, maar dat viel tegen. De werkloosheidsgraad was er hoog en bovendien had ik mijn handen vol met mijn dochter, die vaak ziek was omdat ze zich nog niet had aangepast aan het Europese klimaat.”

—Wat was dan precies de drijfveer achter het zoeken naar werk?

“Ik had het gevoel dat ik me naar de buitenwereld toe vaak moest verantwoorden. Ik ben ook zo opgevoed: je mag niet op je luie kont blijven zitten! Maar naar mezelf toe had ik dat gevoel helemaal niet. Dat ik geen eigen salaris had, vond ik moeilijk. Ook dat had ik met de paplepel meegekregen: een vrouw moest onafhankelijk zijn. Ik vond er uiteindelijk geen werk, maar heb heel veel opgestoken van de andere vrouwen ter plaatse. In Ferrara verbleven op dat ogenblik veel echtgenotes van Amerikaanse gevechtspiloten. Het verschil in cultuur was boeiend, en ook op school kreeg ik weer allerlei rollen toebedeeld. Tweeënehalf jaar later verhuisden we terug naar Qatar. Dit keer had ik met mijn man wel een aantal voorwaarden doorgenomen: geen huisje meer in de woestijn, maar een huis in een *compound* in Doha met een internationale school voor de kinderen in de buurt. Ook een jaarlijkse trip naar Italië stond op de lijst, want hoe moeilijk het begin ook was, we hebben onze burens echt in het hart gesloten. Naar Italië reizen, is nog altijd thuiskomen.

Terug in Qatar ging het niet goed: een huis zoeken, met de school onderhandelen, het hele huishouden organiseren... het viel allemaal op mij en in tegenstelling tot de eerste keer dat we daar aankwamen, stond er niemand spontaan klaar om me rond te leiden of op te vangen. Maar eens ik had aangegeven dat ik het daar best moeilijk mee had, stond er weer een leger kennissen voor me klaar, was mijn agenda snel gevuld met allerlei schoolactiviteiten en kreeg mijn sociale leven weer wat kleur.”

LUCY DELHAYE.

—Voelde je je meer dan ‘de vrouw van’?

“Het grappige is dat ik nooit ben aangesproken als ‘de vrouw van’. Mijn man daarentegen ging door het leven als ‘de man van Lucy’, omdat wij als partners samen ons sociale netwerk uitbouwden. Vooral in Qatar was dat voor veel *locals* toch bijzonder. Was de auto stuk? Dan reed ik zelf naar de garage om die te laten herstellen. Dat waren ze daar echt niet gewoon. Het was ook best confronterend voor andere westerse vrouwen om mij dat te zien doen. Zij hielden zich vaker op de achtergrond. Ik heb echt geleerd om extravert te zijn. Ik was vroeger iemand die liever eerst de kat uit de boom keek. Maar daar geraak je niet ver mee als expat.”

—Heb je ook tijd gevonden om te werken aan je persoonlijke ontwikkeling?

“Ja, ik ben al jarenlang gepassioneerd door Reiki (*alternatieve holistische geneeswijze, nvdr*), en zette dat ook in het buitenland verder, waardoor ik gelijkgestemde mensen heb ontmoet. Dat heeft altijd heel ondersteunend gewerkt.

Op het einde van ons buitenlandse avontuur voelde het gewoon goed om terug te keren. Het was wat we moesten doen. We vonden het belangrijk dat onze oudste zoon zich volledig zou kunnen ontplooien als jongeman, iets wat toch wel moeilijker ligt in het Midden-Oosten. Toen ook nog mijn vader terminaal ziek werd en mijn man een andere jobaanbieding in België kreeg, was de beslissing snel genomen.”

PARTNER VAN EEN EXPAT? ZO BLIJF JE ACTIEF. ZO VIND JE WERK

is een zelfhulpboek voor mensen die hun partner naar het buitenland volgen en toch aan de slag willen blijven. Onze hoofdredactrice Marie Geukens schreef eraan mee: “Het boek wil een antwoord bieden op vragen als: welke professionele keuzes kan je maken wanneer je omwille van het werk van je partner naar het buitenland verhuist? Wat betekent werken eigenlijk? Heb je als man of vrouw van een expat meer of net minder kansen om jezelf te ontplooien? We geven een model mee dat inzicht biedt in wat werk betekent en dat je helpt carrièrekeuzes te maken die passen bij jou op een bepaald moment in je leven.”

Wil je graag reageren op dit artikel of wens je meer info over het boek, schrijf naar Marie Geukens, mge@marieclaire.be